

Beständig ojämlikhet i välfärdsstaten?

En teoriillustrerande ansats för att synliggöra ojämlikhet i det sociala arbetets praktik

Kristina Carlsson Stylianides, Ellen Parsland

Kristina Carlsson Stylianides*, doktorand, Socialhögskolan, Lund Universitet.

E-post: kristina.carlsson_stylianides@soch.lu.se. <https://orcid.org/0000-0003-1401-1483>

Ellen Parsland*, universitetslektor, Linnéuniversitet.

E-post: ellen.parsland@lnu.se. <https://orcid.org/0000-0002-1569-8582>

DOI: <https://doi.org/10.62607/smt.v10i3.66198>

* Författarna har bidragit jämnvärdigt

Ojämlikhet och fattigdom utgör centrala utmaningar för den svenska välfärdsstaten i en tid av ökade levnadskostnader och skärpta villkor i trygghetssystemen. Denna artikel syftar till att utveckla ett praktisknära analytiskt stöd för att förstå hur ojämlikhet formas och reproduceras inom socialt arbete. Med utgångspunkt i två empiriska studier baserade på intervjuer med 38 yrkesverksamma inom kommunal arbetsmarknads- och bostadspolitik analyseras hur organisatoriska villkor påverkar socialarbetares handlingsutrymme och interventioner. Analysen tar stöd i Charles Tillys teori om beständig ojämlikhet och belyser mekanismerna exploatering, möjlighetsansamling, emulering och anpassning. Resultaten visar hur ojämlikhet produceras i mötet mellan medborgare och välfärdsinstitutioner genom kategoriseringar, resursfördelning och legitimerande berättelser. Artikeln bidrar med en begreppsapparat för kritisk reflektion och betonar behovet av ett gemensamt språk mellan forskning och praktik för att synliggöra och motverka ojämlikhet i socialt arbete och främja mer jämlika välfärdsinsatser framöver.

Inequality and poverty represent key challenges for the Swedish welfare state in a context of rising living costs and stricter welfare conditions. This article aims to develop a practice-oriented analytical framework for understanding how inequality is produced and reproduced within social work. Drawing on two empirical studies based on interviews with 38 professionals in municipal labour market and housing contexts, the analysis explores how organisational conditions shape social workers' actions and interventions. The study is informed by Charles Tilly's theory of durable inequality, focusing on the mechanisms of exploitation, opportunity hoarding, emulation, and adaptation. The findings demonstrate how inequality emerges in everyday interactions between citizens and welfare institutions through categorisation, resource allocation, and legitimising narratives. The article contributes with a conceptual toolkit for critical reflection and highlights the importance of developing a shared language between research and practice to identify, challenge, and ultimately reduce inequality in welfare provision and social work practice.

Inledning

Ojämligheten i Sverige har ökat de senaste 30 åren (The Lancet, 2023; Ahrne et al., 2021) vilket är synnerligen relevant för forskning inom socialt arbete och för socialarbetare. Ojämlika förhållanden vidmakthåller människor i särskild utsatthet och socialarbetare arbetar ofta praktiskt med de som missgynnas av rådande fördelningsförhållanden.

I ojämlikhetens spår ökar fattigdomen i Sverige. Den omfattande fördelningspolitik som Sverige en gång gjort sig känt för internationellt har bit för bit monterats ned och kraven på de mest utsatta ökar, vilket främst är personer som står helt eller delvis utanför arbetsmarknaden (Nelson & Sirén, 2025). Efter flera decennier av välfärdspolitisk omvandling präglas dagens svenska välfärdssystem av skärpta villkor för tillgång till stöd och lägre ersättningsnivåer i trygghetssystemen för personer i arbetslöshet, vilket har inverkat på den ökade inkomstojämlikheten i Sverige (Karimi et al., 2025). Sedan 1990-talet har krav på arbetslösa personer successivt ökat, medan ekonomiska stöd så som A-kassa och försörjningsstöd utarmas eftersom ersättningsnivåerna inte följt vare sig reallönetillväxt eller konsumentprisindex (jmf. Karimi et al., 2025). Fattigdomens aktualitet i den växande ojämlikheten gör sig därmed också gällande i relation till ökade levnadskostnader som mat- och energipriser och bostadskostnader (SCB, 2024). Svensk politik har dessutom systematiskt och under lång tid gynnat ägandet av en egen bostad på bekostnad av hyreshushållen (Christophers 2013). Hedin et al. (2012) pekar på hur politiska åtgärder lett till en ”omfattande omfördelning av nationalinkomsten” (s. 4). Från och med den 1 april 2026 förstärks incitamenten för bostadsägande genom bland annat avskaffat skärpt amorteringskrav och höjt bolånetak samt lättade regler för andrahandsuthyrning som gynnar den som hyr ut. Samtidigt riktas repressiva reformer inom arbetsmarknadspolitiken mot dem längst bort från arbetsmarknaden, inte minst genom aktivitetskravet som implementeras den 1 juli 2026.

Livsförutsättningar avgörs ytterst politiskt genom resursfördelning, men dagens reformer i Sverige går alltför ofta i riktning mot ökande ojämlikhet med fattigdom som följd. Världshälsoorganisationen förespråkar strukturella lösningar på fattigdom genom långtgående politiska reformer (WHO, 2025). Exempelvis genom att välfärdsstater antar ett tydligt fördelningsuppdrag för att jämna ut ojämlikhet och motverka dess konsekvenser. Att försöka motverka ojämlikhet på ett strukturellt plan är inte minst viktigt då ojämlikhet är förknippat med ökad psykisk och fysisk ohälsa och ett förkortat liv (Diderichsen et al., 2026). I Sverige har en återkommande kritik mot den svenska fattigdomshanteringen varit att frågorna förpassas till kommunal nivå och individuella lösningar, snarare än strukturella (se ex. Panican och Ulmestig, 2016). Detta aktualiserar

behovet av ett aktivt och engagerat kommunalt socialt arbete för att motverka och intervensera mot växande fattigdom. Exempelvis ska det svenska kommunala sociala arbetet enligt socialtjänstlagen verka för jämlikhet, goda levnadsvillkor och jämställdhet (SFS 2025:400), men trots detta uppdrag visar vår forskning hur andra logiker och ojämlikhetsskapande mekanismer tar plats i det praktiska genomförandet och motverkar lagstiftningens syfte (Carlsson Stylianides et al., 2021; Parsland, 2025). Tidigare forskning visar därtill hur socialt arbete riskerar att reproducera etablerade maktstrukturer och därmed vidmakthålla särskilt sårbara levnadsförhållanden (jfr. Sahlin, 1996; Knutagård, 2009).

Problemformulering och syfte

Ett sätt att förstå varför socialtjänsten tenderar reproducera ojämlikhet, snarare än motverka den, handlar om socialarbetares förutsättningar att adressera och konkret verka för att minska reproduktionen av ojämlikhet inom den egna verksamheten (Parsland, 2025). Här kan forskningens roll bli viktig genom att tillgängliggöra analytiska begrepp som är relevanta för att möjliggöra förståelse av hur organisatoriska villkor påverkar arbetet med människor i fattigdom. Samtidigt behöver forskares bidrag situeras i relation till en övergripande spänning mellan forskning och praktik som länge präglat socialt arbete. Denvall och Skillmark (2021) beskriver spänningen mellan forskning och praktik i termer av tre diskurser: en akademisk, en praktikhärla och en brukarorienterad. I den akademiska diskursen betonas implementering av forskningsbaserad kunskap genom evidens, utbildning och styrning. Den praktikhärla diskursen lyfter istället lokal och erfarenhetsbaserad kunskap, medan den brukarorienterade fokuserar på makt, delaktighet och levd erfarenhet.

Den här artikeln tar avstamp i den akademiska diskursens analytiska ambitioner, men samtidigt sträcker vi oss mot praktikens och brukarnas kunskapsformer i ett gränsland mellan dessa diskurser och kunskapsanspråk, där vi å ena sidan utgår från teoretiska begrepp å andra sidan intresserar oss för praktikens organisatoriska förutsättningar (jmf. Denvall & Skillmark, 2021).

Mot denna bakgrund syftar artikeln till att bidra med ett praktikhärla analytiskt stöd för att förstå hur fattigdom hanteras och formas inom välfärdsorganisationer. Med utgångspunkt i två empiriska studier, baserade på intervjuer med 38 personer inom kommunal bostads- och arbetsmarknadspolitik, tillgängliggör vi Charles Tillys (2000) mekanismbaserade teori om ojämlikhet. Begreppen exploatering, möjlighetsansamling, emulering och anpassning visar hur fattigdom produceras och vidmakthålls i mötet mellan medborgare och välfärdsinstitutioner, samt hur dessa mekanismer kan användas för kritisk reflektion kring organiserad fattigdomshantering i kommunalt socialt arbete. I en tid präglad av

ökande levnadskostnader och skärpta välfärdsvillkor blir detta särskilt relevant, då kommunala verksamheter hanterar fattigdom genom villkorad tillgång till stöd, aktivering och selektiv resursfördelning.

Beständig ojämlikhet och standardberättelser

Charles Tillys (2000) teoribildning om beständig ojämlikhet synliggör relationen mellan organisationer, kategorisering och resursfördelning. För socialt arbete med människor i utsatthet är fokuset på organisationer, kategorisering och resursfördelning en viktig poäng eftersom det möjliggör att lyfta blicken från individnivå och istället se hur organisationer och samhällsliga strukturer inverkar på det dagliga arbetet. Det är lätt att associera *fattigdom* med det ögat ser, det vill säga *de fattiga*. Glidningen till att söka bot på fattigdomen hos de fattiga är då nära till hands. Om inte annat kan det vara lättare att acceptera fattigdom och svårare att göra motstånd mot en ojämlik fördelning av resurser om fattigdomen går att skylla på de fattiga. Men fattigdom som gör att individer och hushåll i välfärdsstaten Sverige söker sig till socialtjänsten är ytterst en fråga om resursfördelning. De institutionella sammanhang som idag alltmer villkorar (välfärds)resurser bidrar till en ökad ojämlikhet som socialarbetare behöver förstå och förhålla sig till. Ojämlikhet är inte en fråga om individuellt behov och prestation utan om resursfördelning och den begreppsapparat vi föreslår i den här artikeln (Tilly, 2000) kan hjälpa oss att se och minnas detta när ögats kunskap bedrar. Tilly (2000) visar att resurser inte enbart är ekonomiska, utan även kan handla om tillgång till insatser eller inflytande. Inom organisationer fördelas resurser genom kategoriseringar som fungerar som institutionaliserade gränsdragningar. Dessa innefattar normer, praktiker och relationer som både legitimerar och materialiserar ojämlik resursfördelning.

Tilly (2000) identifierar fyra mekanismer: exploatering och möjlighetsansamling, som genererar ojämlika relationer, samt emulering och anpassning, som bidrar till att stabilisera och reproducera dessa över tid. Exploatering innebär att resursstarka grupper tjänar på någonting som förfördelade grupper går miste om. Möjlighetsansamling genomförs ofta av de mest resursstarka bland de mindre resursstarka, ett sätt att ansamla möjligheter inom ett redan exploaterat fält. Emulering innebär att organisationer övertar eller reproducerar organisatoriska strukturer som bygger på och förstärker ojämlika kategoriseringar. Anpassning bidrar slutligen till att stabilisera kategoriell ojämlikhet. Detta kan ske genom att aktörer inom organisationen använder berättelser som legitimerar och skapar mening kring de kategoriseringar som gjorts, vilket i förlängningen stärker de ojämlika strukturer som kategorierna vilar på.

Med utgångspunkt i Tillys teori om beständig ojämlikhet förstås standardberättelser (Tilly, 2005) som återkommande sätt att förklara och rättfärdiga ojämlika

ordningar genom kategoriell uppdelning. Standardberättelser är förenklade förklaringar till varför människor behandlas olika och varför detta framstår som rimligt. Därigenom normaliseras ojämlikhet och mekanismer som exploatering och möjlighetsansamling döljs. I organisationer legitimerar standardberättelser beslut och resursfördelning. Standardberättelser, i kombination med mekanismer, kan därmed belysa organisatoriska villkor liksom hur organisationsmedlemmar förhåller sig till de organisatoriska villkoren genom att begripliggöra och legitimera dem.

Vi presenterar nedan två tidigare publicerade empiriska analyser (Parsland, 2024; Carlsson Stylianides et al., 2021;2026) som använder Tillys (2000) teoretiska ramverk på olika sätt. Avslutningsvis följer en diskussion som ämnar visa på relevansen av att förstå och kunna använda Tillys (2000) ansats inom såväl socialforskning som praktik.

Empiriskt exempel 1: Kommunala arbetsmarknadsprogram

Parslands (2024) studie behandlade ett kommunalt arbetsmarknadsprogram riktat till ungdomar i arbetslöshet, många med begränsad arbetslivserfarenhet och/eller utbildning i Sverige. Programmet byggde på att deltagarna erbjöds tidsbegränsade, subventionerade anställningar i samverkan med Arbetsförmedlingen, till en förutbestämd lön. Det empiriska materialet bestod av intervjuer med socialarbetare (10), programmets chef (1) samt deltagare (6) i arbetslöshet. Analysen utgick från Tillys teori om beständig ojämlikhet och standardberättelser för att synliggöra hur ojämlikhet gjordes inom programmet. Programmet organiserades genom två interventioner, riktade till deltagare beroende på om de kategoriserades som "flyktingar" eller "generellt arbetslösa". Med Tillys begreppsapparat analyserades hur dessa socialt och institutionellt producerade kategorier strukturerade programmet och fördelningen av resurser såsom flexibilitet, arbetstid, inkomst och tillgång till arbetslöshetsförsäkring. Analysen visade hur exploatering, möjlighetsansamling, emulering och anpassning tog sig uttryck i det praktiska arbetet.

Exploatering förstärktes genom organisatoriska gränser mellan interventionerna. Deltagare kategoriserade som flyktingar placerades i en mer rigid och resursfattig intervention med deltidsanställningar och utan rätt till arbetslöshetsersättning, medan deltagare kategoriserade som generellt arbetslösa erbjöds heltidsanställningar med full tillgång till lön och socialförsäkringar. Båda grupperna bidrog med arbetskraft till kommunala verksamheter, men på olika villkor, vilket innebar skilda former av exploatering inom samma program.

Samtidigt visade analysen hur deltagarna möjlighetsansamlade de resurser som stod till buds. Tillgången till arbete och lön framstod som särskilt värdefull, inte minst för deltagare kategoriserade som flyktingar, för vilka deltagandet

i programmet innebar en möjlighet att förbättra språkkunskaper, få arbetslivserfarenhet och lämna försörjningsstöd. Denna möjlighetsansamling bidrog till att legitimera ojämlikheten, eftersom arbetsmarknadsdeltagandet beskrevs som en möjlighet snarare än som en rättighet.

Vidare visade analysen att programmet emulerade strukturer och kategoriseringar från andra organisatoriska sammanhang. Uppdelningen mellan deltagare kategoriserade som flyktingar och generellt arbetslösa hämtades från Arbetsförmedlingens etableringsprogram och införlivades i den kommunala verksamheten utan större problematisering. Genom emuleringen framstod interventionernas utformning som rationell och självklar, vilket bidrog till ojämlika villkor.

Tillys teoretisering av standardberättelser gjorde det möjligt att djupare analysera anpassning utifrån hur socialarbetare, chefer och deltagare genom återkommande berättelser skapade mening kring programmets organisering. I dessa berättelser framställdes interventionen för deltagare kategoriserade som flyktingar som nödvändig, förberedande och anpassad efter deras behov, medan den mer resursstarka interventionen för generellt arbetslösa framstod som individuell och flexibel. På så vis legitimerades skillnaderna som rationaliserande av påstådda behov snarare än som organisatoriska val. Standardberättelserna bidrog till att ojämlikheten inte uppfattades som ett problem, utan som ett logiskt och ansvarsfullt sätt att organisera aktivering. Ojämlik resursfördelning blev begriplig och legitim i vardagen, vilket försvårade ifrågasättande och förändring. Analysen synliggör hur ojämlikhet inom välfärdsorganisationer görs genom berättelser som framställer ojämlikheten rimlig, snarare än genom explicit ojämlika ambitioner.

Empiriskt exempel 2: Socialtjänstens boendesociala arbete

Carlsson Stylianides et al (2021; 2026) har studerat tillgängligheten till effektiva insatser för människor i under-priviligierade livsomständigheter präglade av utanförskap, allvarlig psykisk ohälsa och/eller hemlöshet. Med hjälp av Tillys (2000) begreppsapparat har Carlsson Stylianides et al. (2021; 2026) identifierat hur insatser som både uppskattas av brukarna och har stark vetenskaplig grund för att förändra centrala livsomständigheter kan mötas av, eller själva aktivera, mekanismer som skapar ojämlikhet. Denna generativa ojämlikhet bidrar till att låsa in människor med svår psykisk ohälsa och/eller hemlösa i under-priviligierade levnadssomständigheter

Carlsson Stylianides et al (2021) identifierar hur en bostadsmarknad som uteslänger allt fler hushåll sätter socialtjänsten i en rävsax när människor utan andra problem än att få tag i boende, tvingas söka hjälp från socialtjänsten. När kommunen i denna fallstudie valde att hjälpa dessa människor genom att erbjuda andrahandskontrakt via socialtjänsten, förflyttades vad som kan betraktas som normalt

risktagande å bostadsbolagens sida, till socialtjänsten samtidigt som människor som bedöms klara ett eget boende kom att bo under mer prekära former. Detta analyserades i enlighet med Tillys (2000) begreppsapparat som Exploatering.

I takt med att trycket på socialtjänsten ökade eftersom fler människor tvingades söka sig dit för att kunna få ett eget boende så ökade socialtjänstens beroendeställning till bostadsbolagen för att få lägenheter till andrahandsuthyrning. Det framkom snabbt att vissa på socialkontoret var bättre än andra på att förhandla om lägenheter med bostadsbolagen, åtminstone sett till antal lägenheter. Att komma över ett stort antal lägenheter framstod som viktigt för socialtjänsten och gick att göra karriär på. Detta analyserades som möjlighetsansamling enligt Tillys (2000) begreppsapparat, (konkret *lägenhetsansamling*). Möjlighetsansamling präglas ofta av att människor som saknar de exploaterandes makt finner en resurs som är möjlig att monopolisera, vilket accepteras av de exploaterande, då båda dessa parter, i fallbeskrivningen hyresvärdar respektive socialtjänstens "lägenhetsansamlare", vinner fördelar genom att utestänga andra (Tilly 2000).

När de personer som fått nya uppdrag med fokus på att ansamla lägenheter intervjuades talade de mycket om tillit och vikten av att bostadsbolagen känner en tillit till socialtjänsten. För att nå denna tillit hade dessa personer från socialtjänsten bestämt sig för att "vara ärliga" mot bostadsbolagen om enskilda brukare. I praktiken betydde detta att socialtjänsten, vid förhandlingar med bostadsbolagen om lägenheter gick in på individnivå för att matcha brukare med lägenhet och delade med sig av bedömningen om huruvida brukare tänkt för lägenheten "skötte sig" eller "motsatsen". Detta analyserades enligt Tillys (2000) begreppsapparat som emulering. I det organisatoriska gränssnittet mellan socialtjänst och bostadsbolag infogades ojämlika kategoriella uppdelningar av brukare och dessa uppdelningar kom att styra huruvida socialtjänsten kunde bistå med lägenhet till enskilda behövande, eller inte. I en tid när allt fler utan andra behov än att de behöver en lägenhet vänder sig till socialtjänsten (analyserat som exploatering, ovan), kunde socialtjänsten ansamla och förmedla allt fler lägenheter samtidigt som många brukare med komplexa behov helt utestängdes från möjligheten till att få en lägenhet.

Här skedde inte enbart en förskjutning av det sociala arbetets "natur", det vill säga att jobba med människor i särskilt utsatta situationer och fungera som samhällets yttersta skyddsnät, här sker också en förskjutning av själva "motorn" för det bostadssociala arbetet på denna socialtjänst. Handläggare kunde vittna om hur de fick beställningar på beslut från "lägenhetsansamlarna" när dessa hade hittat en lägenhet till någon av de brukare som handläggarna hade på sitt bord, i stället för som tidigare, att en handläggare först göra en utredning och utifrån denna utredning försöka matcha insats utifrån behov. Att lägenhetsansamlingen blev en drivkraft som påverkade organiseringen av det bostadssociala arbetet i sin helhet

analyserades som anpassning i enlighet med Tillys (2000) teoretiska ramverk.

Slutsatsen är att socialtjänstens bostadssociala arbete i denna kommun organiserades i enlighet med den ojämlika kategoriella uppdelning som infogats och blivit avgörande för insats eller inte, på förhandlingsbordet med bostadsbolagen.

Slutdiskussion

Syftet med denna artikel har varit att bidra med ett praktisknära analytiskt stöd för att förstå hur fattigdom hanteras och formas inom välfärdsorganisationer. De empiriska exemplen visar att ojämlikhet inte enbart reproduceras genom övergripande strukturer, utan genom konkreta organisatoriska praktiker där kategoriseringar, resursfördelning och vardagliga beslut hänger samman. Med hjälp av Tillys begreppsapparat synliggörs hur ojämlikhet görs i mötet mellan medborgare och välfärdsinstitutioner, och hur till synes rationella och behovsanpassade lösningar bidrar till att reproducera ojämlika livsvillkor.

Resultaten behöver förstås i relation till de utvecklingslinjer som tecknas i inledningen, där ökande ojämlikhet och en skärpning av välfärdens villkor lyfts fram (Sirén & Nelson, 2025; Karimi et al., 2025). Våra två fall visar hur dessa förändringar omsätts i den kommunala praktiken genom sätt att organisera arbete, kategorisera människor och fördela resurser. Ojämlikhet framträder därmed inte enbart som ett fenomen som ska motverkas inom socialt arbete, utan som något som produceras i det sociala arbetets praktik.

En central iakttagelse utifrån våra empiriska exempel är att Tillys mekanismer behöver förstås i relation till varandra. I båda fallen utgör exploatering en utgångspunkt genom asymmetrier i tillgång till resurser, vilket skapar ett organisatoriskt tryck. Detta ger upphov till möjlighetsansamling, men på olika sätt. I arbetsmarknadsprogrammet sker den främst på deltagarnivå, där tillgängliga resurser tas i anspråk och samtidigt bidrar till att legitimera ojämlika villkor. I det bostadssociala arbetet sker den på organisationsnivå, där ansamling av lägenheter omfördelar inflytande och påverkar hur arbetet organiseras. Skillnaden visar att mekanismerna kan synliggöra både hur ojämlikhet görs begriplig och hur den organiseras. Begreppsapparaten fungerar därmed inte som en enhetlig modell, utan som ett analysstöd som fångar olika dimensioner av ojämlikhet beroende på användning. Genom emulering införlivas dessa sätt att hantera resurser i organisatoriska strukturer, och genom anpassning stabiliseras de över tid, inte minst genom standardberättelser som framställer ojämlika lösningar som rimliga. Ojämlikheten framstår därmed inte som ett resultat av enskilda beslut, utan som en konsekvens av hur organisationer fungerar, inte minst under villkor präglade av knapphet och förändrade välfärdsvillkor.

I relation till Denvall och Skillmark (2021) kan analysen förstås som ett försök

att röra sig mellan akademisk och praktisk kunskap. Tillys begrepp fungerar som en möjlig sammankoppling genom att erbjuda ett analytiskt språk som ligger nära praktiken utan att reducera den till enskilda bedömningar. Samtidigt visar analysen att praktikens standardberättelser kan bidra till att stabilisera ojämlikhet. Relationen mellan forskning och praktik handlar därmed inte enbart om översättning, utan också om kritisk granskning av etablerade sätt att förstå och organisera arbetet.

Tillys begreppsapparat kan mot denna bakgrund förstås som ett praktisk verktyg som riktar uppmärksamheten mot organisatoriska och relationella processer. Den möjliggör att identifiera var ojämlikhet produceras, i kategoriseringar, prioriteringar, samverkan och legitimerande berättelser, och synliggör därigenom kopplingen mellan ökande ojämlikhet och vardagliga beslut i välfärdens praktik. Ett sådant fokus riskerar dock att tona ned individuella erfarenheter och politiska gränsdragningar. Analysens praktiska värde är därför beroende av att den används i relation till bredare frågor om ojämlikhet och fördelning.

Sammantaget kan artikeln förstås som en inbjudan till praktiken att tillsammans utveckla ett gemensamt språk för att identifiera och problematisera hur ojämlikhet tar form i vardagligt socialt arbete, särskilt i en tid präglad av ökande ojämlikhet.

Referenser

- Ahrne, G., Stöber, N., & Thaning, M. (2021). Klasstrukturen i Sverige. Struktur, klass och inkomster: kontinuitet och förändring 1985-2015. I D. Suhonen, G. Therborn, & J. Weitz (Red.), *Klass i Sverige: ojämlikheten, makten och politiken i det 21:a århundradet*. Arkiv förlag.
- Carlsson Stylianides, K., V. Denvall, and M. Knutagård. (2021). Durable Homelessness: From Negotiations to Emulation. *Social Inclusion* 9 (3): 286. doi:10.17645/si.v9i3.4318.
- Carlsson Stylianides, K., Johanson, S., Bejerholm, U., Knutagård, M., Denvall, V., (2026) Reimagining social work: letting go of futures past. *Nordic Social Work Research*, 16(1), 114-117. <https://doi.org/10.1080/2156857X.2025.2501633>
- Christophers, B., (2013) A Monstrous Hybrid: The Political Economy of Housing in Early Twenty-first Century Sweden. *New Political Economy*, 18(6), 885-911. <https://doi.org/10.1080/13563467.2012.753521>
- Denvall, V., & Skillmark, M. (2021). Bridge over troubled water - closing the research - practice gap in social work. *British Journal of Social Work*, 51(7), 2722-2739. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcaa055>
- Diderichsen, F., Dahlgren, G., & Burström, B. (2026). Ojämlikheten ökar, vad gör Sverige? *Socialmedicinsk Tidskrift*, 103(1-2), 37-48. <https://doi.org/10.62607/smt.v103i1-2.64938>
- Hedin, K., Clark, E., Lundholm, E., & Malmberg, G., (2012) Neoliberalization of Housing in Sweden: Gentrification, Filtering, and Social Polarization. *Annals of the Association of American Geographers*, 102(2), 443-463. <https://doi.org/10.1080/00045608.2011.620508>
- Knutagård, M. (2009). *Skälens fångar: bemyndighetsarbetets organisering, kategorisering och förklaringar*. Égalité.
- Karimi, A., Lucke, C., & Palme, M. (2025). *inkomstojämlikhet i sverige 1990-2021 : trender och förklaringar*. IFAU - Institutet för arbetsmarknads- och utbildningspolitisk utvärdering.
- Nelson, K., & Sirén, S. (2025). *Grund- eller inkomsttrygghet? : Svensk ekonomisk trygghetspolitik i historisk och internationell belysning*. SNS Förlag.
- Parsland, E (2024). Ethnicising Activation as a Standard Story in a Swedish Municipal Labour Market Programme. *Nordic Social Work Research*, vol. 14, no. 2, April 2024, pp. 269–82, <https://doi.org/10.1080/2156857X.2023.2188484>.

- Parsland, E. (2025). *Ojämlighetsregimer i aktivering: görande av klass, etnicitet och kön genom subventionerade anställningar*. Diss. Lund : Lunds universitet, 2024.
- Sahlin, I., (1996). *På gränsen till bostad: Avvisning, utvisning, specialkontrakt*. Arkiv Förlag
- SCB. (2024). *Materiell och social fattigdom ökar i Sverige*. <https://www.scb.se/hitta-statistik/artiklar/2024/materiell-och-social-fattigdom-okar-i-sverige/> (hämtad 2026-06-01)
- SFS 2025:400. *Socialtjänstlag*. https://www.riksdagen.se/sv/dokument-och-lagar/dokument/svensk-forfattningsamling/socialtjanstlag-2025400_sfs-2025-400/
- Tilly, C. (2000). *Beständig ojämlikhet*. Arkiv förlag
- Tilly, C. (2005). *Identities, boundaries, and social ties*. Paradigm Publishers.
- Panican, A., & Ulmestig, R. (2016). Social rights in the shadow of poor relief - social assistance in the universal Swedish welfare state. *Citizenship Studies*, 20(3–4), 475–489. <https://doi.org/10.1080/13621025.2016.1139053>
- WHO, (2025). *World report on social determinants of health equity*. Geneva World Health Organization